

15310

LADISLAV KLÍMA

SELEN

/román ve věčnosti/

PRAHA 1980

Vzpomínka na Eternu, kterou Selen teprve včera prvně spatřil, ale jejíž jediný pohled zapálil okamžitě neobyčejně prudkým plamenem srdce jeho, ničila spánek zamilovaného mladíka. Bylo již k ráni, když Selen po nekonečném zmitání konečně usnul. Ranní nymfy odháněly zlé sny od hlavy jeho a šepátaly mu s necitelnými, tím magičtěji účinkujícími polibky sladká slova.

Spal nedlouho, ale vstal osvěžen, divuplně změněn. Hřebenem Sněhové panny v páli přetáté slunce krvavě ozařovalo ložnici. Neobyčejně lehká, lhostejná nálada ovanula Selenu. Jako černý mzak ležely daleko za ním nestvůry noci - a sama Eterna jakoby byla čímsi vzdáleným, jemu cizím. Myšlenka na ni, a na její něž - né objetí plnila jej zlostí, ale myšlenka, že ji nedosáhne, ne chávala jej dosti chladným. Byl ve vskutku vzácném filozofickém rozpoložení a nesmírné břímě jakoby z něho spadlo.

Rychle se oděv, letmo se kúbíral ulicemi do oblíbeného svého sadu na okraji města. Byl skoro liduprázdný, ač zbělelé slunce již v něm hřmělo. Vonné ticho, zpěvy ptáků jakoby ozdobené, leželo rozkošně v jeho stínech. Dvěže a v hlubokém snění procházel jím Selen dím a tam, na Eternu skoro nemysle. -

Náhle uzřel asi sto kráků před sebou nad vysokou šfíhlou černou postavou svítící tvář. Ulekl se silně. Tak podivné, téměř mysteriosní zdálo se mu neočekávané toto setkání - v tuto dobu - právě teď - .

Šla v průvodu muže, rovněž černě oděného. Při pohledu nán, ač tvář jeho nerozeznal, bylo Selenovi tak divně, jako nikdy, bylo mu jakoby snil.

Blížili se, - strach se ho zmocňoval, jakoby měl být při hanebném skutku dopađen. Měl chuť obrátit se nazpět.

Již rozeznával zřetelně Eterninu tvář. Rozčílení jeho, trapně znatelné, stávalo se nesnesitelným. Sklopil oči, zrychlil krok. -

Ale již stáli proti němu. Pozdvíhl se sebedpřemožením tvář, aby popatřil na milenku, - ale ještě než tak učinil, přinutilo jej cosi mocného, aby raději pohlédl na máže: bylo mu, jakoby černá jeho massa neodolatelně příšerně bytest jeho k sobě přitahovala. Pohlédl - a pocit dosud nezažitý pronikl jeho dušič. -

Neznámý byl mladý muž tváře co se bezvadnosti tvarů týče, skoro krásné, pleť jeho byla neobyčejně temná, oči a vlasy černé, výraz absolutně vážný, tahy tuhé, nehybné, oči ztrnulé, jakoby

skleněné s hrobovým výrazem: celek musil působit dojmem silně příšerným. Ale to vše nepostačovalo k vysvětlení pocitu, který tajemně Selena prochvátíl a který slovy vystihnout naše imaginace nestačí. Nejednou již spatřil tváře podobně příšerné, - ale dojem, jímž naň zapůsobily, byl něčím kvalitativně rozdílným od shluku obludných duševních stavů, tak cizích, jež tajemným tajemná moc v duši jeho vdechla.

Jako včera zůstal i dnes stát, tak mimo sebe, že byl by se nechal bez odporu, jako ptáci na ostrovech kamž člověk nikdy nezavítal, zabít.

Děsné oko popatřilo naň, výraz jeho se nezměnil, ale magicky vyvstala v Selenovi jistota, že žhne v něm nenávistiplný posměch.

Přešli.... Za chvíli zaslechl Selen několik slov, hlubokým hlasem pronesených, tak podivným jako z nesmírné dálky tajemným větrem přivátým, a jako jasné břinknutí kovové struny zazněla jednoslabičná odpověď. - Nezměrně bolestná touha slyšet hlas tento stále, nazývat jej svým, Selena zachvátíla.

Hrůza opadla a jinocha zmocnila se chaoticky trýznivá nespokojenost se sebou. Ani na Eternu nepohlédl a zacheval se tak babsky, tak směšně! Jistě považují jej za idiota! Zuřavost přiměla jej, že spěchal za nimi. Nadešel jim - a překonav opět tajemnou přitažlivost, již muž naň působil, popatřil Eterně v oči.

A radost dosud nepocítená navštívila jeho duši.

Jako šílenec běžel a tančil domů. Cítil, že váha jeho těla se zmenšila - a nezklamal se v tom, váha by to dokázala. Vší mocí musil se přemáhat, aby nevýskal, nesnášitelná slast velela mu, aby každému mimojdoucímu klukovi svěřil se se svým štěstím a učinil je tak menší. Na štěstí šel právě mimo byt svého přítele.

Zastihl jej v posteli... "Irone?" zařval a objal peřinu. "Ona mne miluje! Miluje! Ó já se zblázním, miluji tě také, i tu postel - -"

"Tys tedy s ní už spal - ee - . To jsi - e - chlapík -"

"To dosud ne - ale - to nic nevadí! Ten pohled byl větším důkazem lásky - byl bys jej musil vidět - to možno vyřící - ten pohled - ó!"

"Pohled? E - e - neupírám, že pohled znamená moc - je to něco zvláštního, ten ženský pohled - e - ale nalej mě rum do sklenice, ať se konečně probudím. Do té pállitrevky - jen plnou!"

Ten pohled! Ó jak je ta sklenice překrásná, ten rum tak drahý mému srdci - jak zvení - jako její hlas - bude můj, můj! Ten pohled!.. Láska, touha, bolest, slast, vroucnost, prosba nezářily z něho, nesmysl! Byly to láska, touha, bolest, slast nejdojemnější, srdce objímající rozkoš sama! Byly to netemné myšlenky neurčitě citěny. Byly vtěleny v diskontinuí svétlo změněny, teď teprve realní edstatické! Ó ten pohled! Do smrti nic mne nemůže učinit nešťastným. Které duši zasvitlo kdy takové slunce? Jako slunce meteorit, tak přitáhl metafysický cheň ten celou mou bytost, padla v něj jako - "

"No dost, pro orientaci vím dost, nalej mě raději ještě jednou! Tak! Nuže, je vidět, že nemáš o ženských ani potuchy. Ale rozeberme příklad vědecky.

Axioma: Ty mršky nepohnou ani chlupem bez vypočítavosti a sice jen ziskuchtivé vypočítavosti, a lásku etc. Vůbec nežijí, jsou to jen řravé mašiny, láska etc. jsou jen meď jejich ziskuchtivosti. Tedy, co se jejich pohledu týče, dlužno najádivě na paměti mít, že třeba nejedná se v daném případě o pohled, nýbrž o habituelní již výraz očí, vzniklý ze staletého nepřetržitého koketování - z toho plyne, že ženské s láskyplnými, sladkýma očima jsou nejhorší nevěstky, zboží pro každého. Patří-li ta tvá do té třídy, nevím, protože se mi dosud do očí nepodívala. Jedná-li se však o pohled, pak muž poltý jím má důvod býti šťasten: neboť je to důkazem, že si opička s ním chce začít, že ho potřebuje, že chce kapse jeho pustit žilou. Tvé dívce protiví se patrně její průvodce - patrně se již dozvěděla, že máš dosti peněz, aby i nobl dáma mohla několik let za ně šperky si kupovat."

"Mrcho!"

"Nezlob se, což můžeš si něčho jiného přát? Nechtěj přece nemožnosti a uvažuj: Co jiného je láska muže, jakožto ješitného osla, než touha chlubit se, že je majitelem pozlacené mrchy, zvané žena? A co jiného je láska ženy, jakožto chytré opice, než touha využít osla, týť z něho, mít v něm oporu, atd? Nestačí tedy touze osla vědomí, že božská, nedostupná, pozlacená mrcha ho potřebuje a jemu se tedy poddává? Že je pro ni důležitý? Že se s ním vůbec obírá? Jaká to nezasloužená čest pro mne! myslí si jeho ješitné, skromné srdce. Řekni osle: nepovznáší tě do nebe myšlenka, že tvá bezpodmínečná, absolutní bohyně se myšlenkami

svými, a to nejvroucenějšími, nejvnitřnějšími, tj. ziskuchtivými, kolem tebe točí? Nenutí tě k tanci představa, že obraz tvé tváře vynoří se v její duši? Že vidíš v zrcátku její pupilly zkřivený svůj obraz? Že - "

"V tom máš pravdu, jinak však je logika tvá děravá jako mříž. Moudře učiníš, budeš-li mlčet."

"Ovšem, kdo usmívá se na člověka Kkoitum, jak smí se tam vtírat drzá filosofie?"

"Kkoitus!" řekl Selen po chvíli smutně, "k tomu schází mnoho - a snad vše - bože můj! Jak snadno mohl jsem si pohled její špatně interpretovat - vždyť dojem takový je přec jen věc čistě subjektivní, od nálad a všelijakých nerozumných asociací odvislá -"

"Neplaš, mylíš se! Následkem zmíněné své vypočítavosti a instinktivního 'studu' střeží se ženská, aby žádný její pohled nebudil z d a n í, že jí oíl jeho není lhostejný, tam, kde jí opravdu lhostejný jest, a vždy se jí to zdaří. Už zdaleka byla by se vroucenějšímu pohledu vyhnula - buď klidný, máš vyhráno. A teď k činu, k němuž tě pohled ten pozval - a to brzo, neboť pozítří již tu nebudou -"

"Pro boha!"

"Ať se ode dneška žádný alkohol na světě nedaří, nestane-li se tak! Totiž: budou-li zde, budou za mřížemi -"

"Za mřížemi!"

"Nemyslíš, že by takový mřížový závoj její tvářičce rozkošně slušel? Čtu jí z tváře, že je pro mříž stvořena. - Včera večer při absintu dozvěděl jsem se novinky o jejím panu choti. Jeho chování je nanejvýš podezřelé - jde o něm pověst, že je duchem svícnu a ona dcerou leďovce, povím ti o tom jindy, více, ale teď chci ještě spát. Zdržuje se u své paničky jen málo a v nepravdělnou dobu, pak ubíhá ulicemi, jak by byl štván, dělá je příšerné grimasy - a zmizí v lesích Svícnu - o důkaz víc, že je opravdu jeho duchem. Předevčírem stopovalo jej několik výrostků. Vida to, zabočil interessantní ten člověk s pěšiny do houští a stoupačím zmizel, ač sledovali jej i tam, Není-li to duch Svícnu, je to bandita. Policie věnuje mu již náležitou pozornost, pozítří ať alkohol -"

"Viděl jsem je dnes: nevyličitelný pocit, když šel mimo!"

"Je patrně úžasně magnetický, hodil by se jistě výborně za hypnotisera nebo medium, jeho fluida vystupují z těla jeho silně a daleko, takže ten, kdo kráčí mimo něj, musí jimi projít - fi! hrozná idea být pronikán až ke svým elektronům duševním smradem takového chlapa. Ale klid se už, naleješ mně ještě jednu kafe holbu. Krátce, musíš ji zítra oslovit!"

"K tomu nemám odvahy!"

"Tedy jí dej z čistě jasna pořádnou facku: to lásku ženy zdvojnásobí, vidí v tom důkaz mužnosti a originalnosti! Neučiníš-li ani to, vícekrát se ke mně nehlas! Nevíš, jak se těším na toho idiotského boha, kterého porodíte. A pak - něco mně pořád povídá, že její trup je průhledný - až ji uvidíš obnaženou, nezapomeň mně říci, viděl-li jsi její vnitřnosti. Snad budou i ty průhledné, ale jejich obsah sotva. Je totiž jisto, věř tomu nebo ne, že ležová ta socha jí - viděl jsem ji v hostinci. Vlastně nejí - čtyřměsíční štěně nežere tak hltavě jako ona. Tak marš! a vezmi si s sebou revolver, zastřelíš-li toho smrada, dá ti to hodnost lásky ke konverzaci a Eternou - a neposlechneš-li, nezapomeň zastřelit sám sebe!"

Až do usnutí tonul Selen v bláznivé blaženosti a ve snu pokračoval: Vešel do svatého domu na náměstíčku a stanul rozčilen za dveřmi, které jak zcela určitě tušil, skrývaly Eternu. Dlouho stál v temné chodbě v náladě stále příšernější. Náhle zaslechl ostrý hlas, tak toužebný: "Selene, Selene máj!" "Eterno má!" vzkřikl a vrazil dovnitř. Stála uprostřed komnaty s láskyplným úsměvem, rozepjala paže, - "Selene" - Klesl jí k nohám a jako na světlici hleděl jí vzhůru v tvář. Ta se měnila, vážněla, podivněla. "Selene!" pravila ještě jednou hlasem skorděšivým. Vzehopil se konečně - objal ji v šíji, chtěl ji políbit - tu, v posledním okamžiku skočila nazpět a malinká ruka její, rychlostí kočky po psu seknuvší, vyťala mu pálíček, strašný, přímo neuvěřitelný políček- .

Okamžitě se probudil, bylo mu jakoby slyšel ještě ohlas třesku - tvář jej silně pálila. Vzehopiv se zuřivě a bojácně a s vytasenou dykou prohledal důkladně ložnici. Nenašel nikoho, dveře i okenice byly zamčeny, - ale líce pálily jej stále a když se podíval do zrcadla, shledal, že jsou silně naběhlé a rozeznal určitě čtyři temnější pruhy. Ne, buď jak buď raději byl

tento sen měl ještě stokrát než včerejší neklidnou noc ještě jednou.

Neulehl již, aby nezaspal hodinu, v kterou včera v sadu s Sternou se byl potkal. Byl rozhodnut, že usří-li ji tam opět, osloví ji doslova takto:

"Milostivá, odpusťte mé odvaze, že nabízím vám, cizince, své služby."

Slova ta aspoň stokrát si opakoval.

x x x

Jitro bylo podražené, hory zmizely, jen spodiny jejich nevýslovně truchle jako poleprobuzené z těžkého sna, válely se kolem. Mělo a se smutnými údery dopadaly se stromů sadu těžké kapky... "Dnes jistě nepřijde," myslil si Selen a přál si toho. Byloť mu jakoby šel na popravu. Raději byl by Sternina muže zastřelil...

Als Sterna - přišla. Sama. Jinochu bylo, až objevení se její zde v tuto dobu a za tohoto počasí mohlo jej naplnit radostí, jakoby byl zaslechl ortel smrti.

- Plynula blíže, 'neúprosně jako osud', kmitlo mu duší... Studený pot mu vyrazil, sad se točil, myšlenky se mätly. -

Střetli se. Opět zasvítit Selenovi včerejší sluneční pohled a to dovršilo jeho zmatek. Za svět nebyl by se upamatoval na ona slova.

Minuli se, - ani nepozdravil. Jen když byla dále, směšně vyhskl.

Als bezmezný stud vzbudil v něm sílu zuřivost. "Neslovím-li ji, zastřelím se!" zasyčel a opakuje stále první slova, nadešel Sterně.

Již otvíral ústa, z nichž by byl teď jistě aspoň "milostivá" dostal - bez pozdravu, na nějž zcela zapomněl. Als dívka jej předešla.

"Řekl byste mi laskavě, pane, možno-li vystoupit na vrchol hory Svícnu? Jsem zde cizinka..." Vyřkla to hlasem vířící, ruce jí chvěly, pohled třásl. V Selenovi vybuchla nejasně radost, ale ne dost silná, aby zbavila jej zmatku.

"Svícnu?" M - a rozhodně! milostivá - vlastně - je to těžké - či vlastně nikdo to dosud nedokázal - "

"Snad to dokážu já!" odvětila již pevně a pohled její stal se tak sladce laskavý. "A kudy se tam, prosím, nejlépe jde?"

"Prosím - nejlépe přes Mezilesí - vesničku - pak - m - pěšinou na levo, vlastně na pravo - či vlastně přímo - "

"Vidím, že máte strach, že jste zmaten, v tom případě nepotřebuji vaše služby. Děkuji vám, pane!" promluvila plačky a jemný kapesníček sevřený v bělostné její dlani přitiskla k zaslzeným očím.

"Oh! vy trpíte, má bohyně! Vyléčím vás, miluji vás šíleně - " Přistoupil k ní... Pevznesla zrak... "Nepřibližujte se!"

vzkřikla šíleně " - já - já - odpusťte - adieu!"

"Neočkávejte, nesmíte!" zastoupil jí cestu. "Usmrtím se! Ó řekněte: cítíte pro mne něco též?" a uchopil jí za ruku.-

"Pryč, bídáku - a ať vás již nevidím, vy drzý chlapě! Pusťte, sice vám plivnu do obličeje!"

Tohle bylo přece jen mnoho, není divu, že přímý Selen zapomněl na ušlechtilou galantnost. Odstoupil, zamračil se.

"Milestivá, nevím, co si mám myslet. To již nejsou normální rozmáry. A já hebyl bych se odvážil, kdybyste sama nebyla mne k tomu povzbudila. Vaše pohledy - dnešní oslovení, chvění - slze - "

"Ani slovo už, drzouně směšný - domýšlivý! Hahaha! Vás milovat? vás? Spíš prašivého psa! Viděla jsem, že po mně blázníte, měla jsem s vámi útrpnost jako se žebrákem - teď to víte! Ale vy jste se ukázal drzý jako žebrák a dost! Kliďte se a máte-li jen trochu slušnosti, vyhněte se mi příště na tisíc kroků - "

A jako šílená spěchala pryč a několikrát se odplivla.

x x x

Skoro bez vědomí došel nebohý, spráskaný Selen domů. Nebudeme líčit jeho strašné utrpení. Odejel více mil a v malé vesničce zápasil tři dny se sebevražednými pokušeními.

Ale pak zasvitla v něm opět naděje, pozvolna se vzdmáhala, nabývala vzezření oprávněnosti - a šestého dne po oné rozmluvě s Eternou spáchla jiných do svého města, bláznivý jako dřív, strachuje se nasmírně, že jí již tam nenaajde. Bylo pozdě večer, když do města dorazil.

Vešel do kořalny. "Pojď stranou, Irene, rychle, musím se tě na něco zeptat!"

"Je to naivní člověk! on myslí, že v jedenáct hodin ještě eedí chodím. Odnes si mne tam!"

Selen odvěkl přítele-ke stolu v koutě. "Je zde dosud? Mluv - mluv, zemra nedočkavostí - pro boha - "

"Je a sotva tak brzo odtud vyfoukne - "

Hluboce si oddechl a slzy objevily se v rozzářených očích, ale pak si vzdychl: pochybování a vzpomínka na strašnou rozmluvu navštívily jej zas. "Nuže vidíš - teď je konec s alkoholem!" přemohl se.

"Stalo se něco nepředvídaného ... Ale přijde za mříže, ať nebude-li se legitimovat jako nějaká princezna nebo dcera Rotschildova. Ale nejdřív, co je s tebou? Oslovil jsi ji? a dostal jsi košem? Ty umučená tvář!"

"Povím ti vše věrně - a pak mi řekni, co^o tom soudíš!"

Když skončil, řekl Iron: "Co o tom soudím? Že by ses měl jmenovat Telen! Svatý Idiotě, dostalo se kdy muži lepšího důkazu ženské přízně?"

"Naž jsou slova: Byle mi vás líto jako žebráka..."

"Opakuji, co jsem řekl. Vždyť je to na chlup počínání sila ně zamilované, silně hysterické ženštiny!"

"Také mne to napadlo. Ale není pro te důkaz."

"Tedy ti povím něco nového. Když mluvil s ní naposled? Minulou středu? Nuže ve čtvrtek o půl šesté ráno letěla do téhož sadu, ať přelele jako z konve... Haha! Ten taje jako cukr!"

"Ó, drahý příteli! A co činila dále? Vypravuj vše, co víš!"

"Tak poslouchej, abych už měl od tebe pokoj! Dnes je tomu týden, co sousedé paní Eterny zaslechli po západu slunce z bytu jejího neobyčejně mnoho řečí, jistě dohromady padesát slov a

po té dva nebo tři ženské skřesky, tak podivné, že seskupili se a po důkladné poradě zaklepaři. V témže okamžiku vyřítil se ze dveří pan Tenebra a ti zbabělí psi nechali jej prokloužnout. V bytě našli na pohovce paní Kternu, tak trochu ve mlabách. Zatím ubíhal pan Tenebra ulicemi jako vzteklý pes, kroutě se, hekaje -- tys jej viděl? -- ne jeden, tři detektivové šli za ním. Když byl za městem, zrovna se vlnil, snad měl prájem -- čemuž nasvědčovala by i ta okolnost, že sotva vkročil do lesa, odbočil z pěti pěšiny do houští. Detektivové ovšem za ním, ale nenašli nic. Téhož večera byla nebohá sněhová panna podrobena v bytě svém výsledku. Černý patren se od toho dne neukázal -- povídá se, že je v důvodném podezření, že někde na Špicberkách vykradl nádražní kasu. A to je příčinou, že se proroctví mé nesplnilo. Proti deři ledovce není snad právnických důvodů k zatknutí, což by ošem úřadům málo vadilo, ale nechávají ji patrně na svedbě jako vsaďadlo pro pana Tenebra. Ale je jisto, že nevrátí-li se k němu ptáček co nevidět, dostane tvář její mřížový závoj. Zatím je bedlivě střežena, u téhož okna v putyce, kterým jsi hleděl na dům, v němž bydlí, sedí / teď stále špicl. Ostatně ona je nyní stále doma. I v pátek ráno za krásného počasí byla v sadě, ale pana Selena, od něhož doufá v kauci, nenašla. Teprve dnes v poledne vyšla zas do téhož sadu, a te v průvodu dámy, která dnes, čert ví odkud, k nám přijela a hned k ní zašla. To je ti holka -- pětku bych za ní dal, kdyby mne byl spiritus pohlavně nezruinoval. Sedaly si na lavici, plakaly a té líbaly se, jinak však netropily nic hanebného. To je vše. Poděkuj se, že jsem ti způsobil hezkou noc, co nejdřív svou vílu oslov, nezapomeň si vzít bičík, abys ji, dostane-li zase záchvat, pořádně jím ramena zešlehal -- to pomůže zázračně -- mne zas odnes ke kořalce a klid se čtůd!"

Následujícího večera užřel v sadu Eternu v průvodu jiné dámy. Až se s ní několikrát střetl, nepohlédla naň. Tvář její byla znatelně hubenější a bolestnější ještě než před týdnem. Průvodkyně její si Selen nepovšimnul. Strávil opět špatnou noc...

Nazítří slyšel překvapující zvěst - .

Včera zavítal do města Tenebre, odebral se k soudu - a byl za čtvrt hodiny vrchním soudem vyprovázen až ke košárě, jenž venku naň čekal. Kočí práskl do koní, kpan soudce ápoklonil se až k zemi - a Tenebre odjel opět z města, nazastaviv se u Eterny. Kolevaly pověsti, že se legitimoval jako ruský velkokníže, předloživ fotografie tožhoto z časopisů - a že Eterna je jeho maitresse, že , zcela nadbytečně, omlouval své počínání těžkou nervovou chorobou, která jej chvílemi nutí být o samotě, nemá-li zešílet. Detektiv u okna hotelu se toho dne již neobjevál.

Tohoto večera přišly dámy do sadu opět. I dnes nezavadila Eterna pohledem o tvář zoufajícího již jinocha. Povšimnul si však dámy druhé - a byl překvapen její neobyčejnou krásou, planoucím, smělým výrazem rážové tváře a narkotisujícím dojmem, jímž působila. - A pokaždé, když šel mimo, spočinul na něm vytrvale úžasně otevřený pohled očí, žhnoucích, řečavících vln od okamžiku k okamžiku, jakoby chtěly spálit jeho duši. Temný záchvův radosti pronikl mu bolestně vypráhleou, prahnoucí duší a kapka balsamu padla v ni...

Následujícího večera nepřišly. Poslední červánek zářal a Selen procházel se dosud, v těžký zármutek pohřížen, setašlými loubími stromů a keřů, tvář se mu svírala, slzy kanuly, celý svět byl tak pustý... Tu stála před ním náhle jako duch ženská postava.

Pomalou postoupila k němu blíže. Prervou v keři padl jí na tvář narůdlý svit - a Selen poznal včerejší planoucí krásku.

Položila mu ležérce ruce na ramena, tvář její dotýkala se skoro jeho. Otevřenými ústy vyrážel rozčilený dech - až přešel v pološepot:

"Miluji tě, krásný hochu! miluješ mne též? Ó viď, že ano, viď? Ty miluješ Eternu, ale proč nemohl bys milovat i Igneu? Vždyť Ignea je krásná a ty moudrý. Miluji tě sladký hochu, miluješ mne též?"

Stále silnější byl tajemný tlak na Selenova ramena, stále žhavěji sálal mu v tvář omamný, ženský, šábelský dech. Ve smatené duši počalo to sladce vřítí. Vydechl:

"Miluji Eternu, ale ona nemiluje mne!"

"Miluje tě též, ubožáčku můj sladký! Která žena by tě nemilovala?"

"Jakže, řekla ti to snad?"

"Neřekla, naopak pravila, že budíš v ní odpor a nenávisť, ale ženu necklame!"

"Ano! Protivím se jí a nenávidím mne!"

"Což dokazuje, že láska její je pravá. Buď tě milovat, zítřapřijde sem zas a bude tě líbat - uvidíš! - Ó miluji tě, hochu drahý - a ty miluješ mne též!"

Nesmírná, všeobjímající rozkoš zazářila v Selenovi... Pocítil na hrudi dotek měkkých ňader. Bezděky vtiskl dlaně v kypré Igněina záda. A v zápětí zažhmuly její rty na rtech jeho-

Gosi jakoby mu vniklo hluboko do těla - a než na to vstoupila se v duši jeho strašlivá rozkoš, podobná té, již pocítí v prvních okamžicích tělo polité vařící vodou. Děsá se ulekl, couvl - ale tím silněji táhly jej Igněiny ruce.

"Jak můžeš mne těšit Eternou, když mne miluješ?" vypravil.

"Protože miluji ji též! Buďeš nás milovat obě, budeme se milovat všichni tři navzájem, nelíbí se ti to? Zítřa budeš nás líbat obě, hochu můj! Miluj mne, líbej a objímej beze strachu, jsem tvá! Ó líbej rty, které tak často spočinuly na rtech tvé Eterny!"

Calé její tělo přitisklo se k němu, fosforeskující oči šekavě hleděly vzhůru k jeho... A šíleně jal se Selen líbat její rty, tváře, oči, objímal všude magické tělo, kroutil se, sténající, slzící a s pašiny jej tlačící.

"Ó věděla jsem, že mne miluješ! Chci zemřít, koušej mne a bij! Nevydržím tu rozkoš! - Ó miluju tě a Eterna též! Zítřa budeš nás zde líbat obě! A pak opustíme toto zakleté město - a v úsměvné rovině zahájíme se v chaloupce uprostřed vysoké, svítící, veselé trávy. Tam budeme ovečky pást a v jednom objetí na obláčky hledět! Tam naše sladké ženské dušičky v bláhném stínu muže budou bezstarostně odpočívat, tam nebudeme se bát netvora neb se bát jen slastně."

- "Ó, miláčku můj!"

Zavěsila se mu tak prudce na šíji, že se zapotácel. Ještě nenabyl rovnováhy, když tu nová prudká tíha srazila jej na trávník.

x x x

Po dni všemožným rozčillením zmítaném odešel Selen do sahu, cítě se skoro nemocen.

Milenky jeho nebyly tam dosud. V strašném rozčillení čekal.. Slunce zapadalo - nešly. Červánek zahořel, slábl - nešly. Zanikl - nepřišly.

Selenovi se ulevilo, ale stará bolest počala v něm hledat.. Skoro věřil, že včerejší Ignea byla fantomem.

Rozhodl se, že půjde mimo byt jejich. "Byla -li to Ignea vskutku, snad ji napadne, že po marném čekání půjdu pod okna její - a dá mi znamení, z něhož aspoň poznám, že nebyl přízrakem."

Nové divnější rozčillení se ho zmocnilo, když docházel k náměstíčku. Došel - a stanul ochromen... Bylo přeplněno lidmi... A všechna okna Eternina bytu byla jasně osvětlena ... "Co se stalo?" vzkřikl.

"Vražda!" odvětil vedle stojící občan. "Ta bílá paní byla tím černým pánem probodnuta, tak-že tak je to - jinak ne!"

Selen byl by se skácel, kdyby lidská zeď byla dovolila. "Nebyla probodnuta," slyšel jako ve snu v hukošu svého sluchu, "byla otrávena!" "Nemysl! Vždyť před chvílí viděl jsem ji stát u okna." "Ne, ona zastřelila svého černého milence - "

To Selena opět osvěžilo. Zběsile klestil si cestu k domu. "Co se vlastně stalo?" snělo kol něho. "Ale ten černý pán byl nalezen oběšený!" "Ne, to ta Eterna!" "oba viseli na skobech!" "Zavraždila je jistě ta nedávno přivandrovalá děvucha!"

Došel až ke vratům, před nimiž stál krytý kočár. V téže okamžiku - co spatřil?

Eterna a Ignea vycházely z nich v průvodu četníků. A když Selen lépe přihlédl, viděl, že ručky obou jsou vzadu spoutány zvoníci řetízky... Ignea klopila tvář co nejvíce, marně se snažíc skrýt ji na řadrech, Eterna napnutě hleděla vpřed, rty její byly pevně semknuty, tvář budila divně děsivý dojem.

"Eterno! - Igneo!" vzkřikl Selen a šle radostí a hněvem odhazoval lidi před ním stojící.

Ignea zvedla tvář. "Miláčku můj!" vzkřikla a chtěla rozepjat paže-ale jen poute její výsměšně stále a stále chrastilo. Zrak Eterny spočinul na jinochovi - ten spatřil v něm onen nevyslovitelný výraz - ale jen na okamžik: ruka četníkovy odho-

čila jej stranou. Když zas popatřil, vstupovaly do kočáru. "Na shledanou, hochu drahý!" vzkřikla ještě Ignea a dveře se zavřely. V okně zazářila tvář Sterny, těkající oči její stannuly na Selenovi, slzy v nich vytryskly a stékaly pomalu po tváři. Selen cítil na své jejich svědění. "Eterno má ubohá!" zařval ještě - tu pohnul se vůz - Sterna pokynula mu dvakrát hlavou a zmizela.

Slastně opojen a zároveň trapně rozrušen a rozzechvřen stál zde, neslyše výsměšky kolemstojících. Náhle dopadla mu na rameno těžká ruka: "Ve jménu zákona jste zatčen!"

"Cože?" vzkřikl zuřivě a otočil se. Za ním stál Iron. "Jaký to rek!" smál se. "Teď věřím, že láska dělá divy, když takový paprsek měsíční změní ve rváče. A hned obě najednou jeho milenky - obě jej pozdravují - hehehehrome!" Ty's největší muž na zemi!"

"Co se stalo? Vypravuj!" vzkřikl Selen jako na vojenském svištišti.

"Hrome, je to velitelský tón! Ještě i Napoleon bude z toho blázna! Nu povím ti to, ale cestou - rychle musím plout do svého přístavu, ta hloupá událost mne zdržela. Víš všechno, co se ví. Před západem slunce, když chtěla Sterna zas vyjít - patrně na randez vous s tebou - a když Ignea nebyla přítomna, vstoupil k Sterně pan velkokníže. Přivítala jej s vyděšeným výkřikem. Za dveřmi pak poslouchající sousedé slyšeli teď vskutku mnoho věcí. V neznámém jazyku - a asi za půl hodiny křik - hrozný výkřik Sternin, zařvání Tenebrove a údery dvou těl o podlahu. Běželi pro policii. V ten čas vrátila se domů Ignea. Když vnikla policie do bytu, uzřela ji, jak křísí Eternu z mdleby. Vedle ní velká kaluž krve. Obě dámy prohlédnuty, žádné zranění na nich nenalezeno. Tenebre zmizel. V bytě nalezen nebyl. Neví se, nebyla-li mrtvola jeho hodena do záchodu. Kdosi tvrdí, že viděl jej zadními vraty utíkat do zahrady. Dámy prohlášeny za zatčeny, Sterna, patrně v hysterickém záchvatu, jala se ždímti proti četníkům šermovat: "I to ještě ke všemu mému nezasvěcenému strašnému osudu! Věrná Ignea pomáhala jí dýkou. Proto dostaly želízka - to se též mně ze všeho nejlépe líbilo. Pohled na ně spoutané okouznil mé sadistní srdce. Jen do té ženy mohl bych se zamilovat, která by vedena byla pod

Šibenici. Zítra můžeš je snad vidět za mřížovým závojem - díky bohům, že jsem již u přístavu!"

x x x

Tuto noc šťastný, o Sternině lásce již nepochybní Sel-
len probděl v strašných plánech, jak milky své z vězení vysvo-
bodí, přibíráváje si v paměť, co všechny krvavé romány, jež
kdy četl, o předmětu tom vyprávěly. Kránu usnul. Setva se pro-
budil, spěchal k budově soudu.

Nenamahal dluho zrak: již z dálky rozeznal za mřížemi
jednoho z oken druhého poschodí dvě charakteristicky zbarvené
tvářičky. A setva pod oknem stanul, již vylétla jedna z Igasi-
ných ruček se třepetajícím se šátečkem do výše a druhá přelát-
ně rychle posílala hubičky jinochu, jenž nevěděl, co chytrější-
ho činit, než posílat je též. Pak otevřela okno a vykřikla:
"Neměj o nás strach, miláčku, není nám tu sle - a vyjdeme brzo
brzo odtud - a pak budeme tvé, tvé!"

Eterna, která dosud nepohnutě stála, udeřila družku do
ramene a zmizela. Ignea za ní. Po delší době přitáhla ji k
oknu, jen slabě se vzpěčující. "Nedělej hlouposti!" vykřikla,
"vždyť on ví už dávno, že miluješ jej též."

Eterna skopila za mříží hlavu - a pleť její byla teď ruděj-
ší než Igneina. Trhla sebou - a náhle zatřepetala se i nad je-
jí hlavinkou bíle - a namstávalo to... "Není to klem? tázal
se sebe jinoch, "Nemává to Ignea ohěma ~~ručk~~ rukama? Ale ne,
není pochyby, že šátek nad Sterninou hlavou drží ruka rostoucí
pod ní." A k tomu všemu začla nyní Eterna posílat polibky
rychleji, zvěsilěji než Ignea a vykřikla: "Selene máj, miluji
tě, odpusť, odpusť - kdybys věděl proč - " Tu zahalila náhle
tvář, divný výkřik rozlehl se vzduchem - zmizela, a ještě ně-
kolik tlumených výkřiků dolehlo k Selenovi...

Kolem se seskupivší lidé se ohléchtali, Ignea stále na
distanci líbající, křičela na ně nadávky. "Sterno, Ignea!"
vzpamatoval se konečně Selon, "vysvobodím vás, i kdyby báh
postavil se proti mně a mezi mne a vás!" V tu chvíli sevřela
jej pevně strážníková pěst.

Byl ještě téhož dne propuštěn, jelikož úřad moudře uznal, že ten, kdo před sto lidmi křičí: 'Vysvobodím vás!' není právě nebezpečným únoscem ze žaláře. Ale Selen dívky své již nespátřil: dostaly se do jiné cely, hledící na dvůr soudní budovy.

Selen snoval dále své romantické plány. Týden minul. Následujícího jitra byl doopravdy zatčen před soudem zvěděl, že je v pedezření, že minulou noc tajemné cizinky vysvobodil z vězení...

Teprve později zvěděl, co se stalo. Dveře cely obou dam svrata soudní budovy byla k ránu nalezena otevřená, noční hlídač pak dosud v tvrdém spaní. Dotazován jsa, jak usnul, nemohl říci nic jiného, než že kol půlnoci zaslechla se ho zcela náhle tak silná chuť k spaní, že už nevěděl, co se dál stalo.

Selen zůstal ve vyšetřovací vazbě. Jak se radoval, že sdílí s milenkami stejný osud! A v jaké teprve vytržení jej uvedlo, když seznal, že uvězněn je v téže cele, za jejímiž mřížemi je byl spatřil! Když zdálo se mu, že cítí dosud vůni jejich těl a duší! Když našel v koutě pohozené maličkosti, k z nichž některé viděl dříve u Sterny, jiné u Igney.

Čtrnáct dní strávil ve vazbě: byly to nejkrásnější dny jeho života. Konečně byl propuštěn, neboť soud uznal, že je příliš hloupý, než aby provedl čin tak obratný.

Po Sterně, Ignei a Tenebrovi zmizely všechny stopy.

x x x

Několik minut, které Selen pod zamřížovaným oknem přestál, stačilo učinit jej šťastným ještě skoro měsíc ode dne, kdy z vazby vyšel... Konečně však dlouhé čekání, okolnost, že od milenek dopis nepřicházel, až opatrnost jejich byla vysvětlitelná, nejistota a trapné z ní vždy se rodící pochybnosti, hlavně však trýznivá touha, změnily jeho štěstí v torturu. Tak nesnesitelný nepokoj jím zmítal, že s radostí uvítal, když sestřička jeho, milencem v cizině opuštěná, toužebně jej pozvala, by ji navštívil a potěšil. Opustil hory, až cítil, že nadobře jedná, jelikož mohla by jej zatím dojít zpráva.

Svěřil se sestře se svými bely a ona hlídala, pokud v moci její bylo, utěšit jej a nahradit mu milenky, líbajíc jej, objímajíc, kladouc mu hlavu na prsa. Než Selenova duše byla tak podmaněna dvěma milenkami, že v ní pro sebe vřelejší útěchu nebylo místa.

Rozerván, neschopen jakékoli činnosti, zžírán stále neukojitelnou touhou, po týdenním pobytu u sestry rozhodl se, že se nejrychleji vrátí se do bílého města, vyčítajíc si strašně, že je opustil, a propásl snad něco nejdůležitějšího.

Hned po svém příjezdu, v poledne, stván divným nepokojem, vyšel ještě na procházku.

Slunce právě zapadlo pod žhavě oranžovou, bezoblačnou oblohou, na dalším obzoru ještě zářivějším, zlatějším, tajemným proužkem lemovanou: rychle ochlazoval se vzduch nad nesmírnou truchlou rovinou. Skalnatá její půda nebyla skoro vzdělávána: jen jedna věsníčka byla v ní vidět: rostroušeně rostly všude nízké keře a nevelké stromy, místy v řídké, titěčné lesíky se skupené, přestoupené skálními tesy, někde dost vysokými.

Šel dále a dále. Pekelná touha začla v něm opět ředit a marno bylo úsilí zapudit strašné ženské fantomy. S příšernou, až halucinací hrozící určitostí zřel pře a sebou stále zhasínající tvář Eterny, s neličskou její krásou, smrtící svádlostí omamných tajemství, člověku nedosažitelných tajemství - a svíjel se trýzní, že nemůže, že nikdy nebude moci informální krásu myšlenky své - neboť cítil, že Eterna jest jen myšlenkou jeho - , do sebe vstřebat. A hned zas vynořila se žhavá představa Ignaina těla, jak si ji z dožytku jejího vytvořil: těla

jako sklo třpytného, hladkého, tvrdého, a krví rážově světlou
ně prosvítající - a bytost jeho změnila se - žízeň po spálení
tímto chněm, po vypití té nádherné krve, po přelití její do
jeho žil...

A ani ono, ani toto neměl, musil postrádat, ač je musil
mít. Nesmírná soustrast nad sebou jej sevřela a vypudila mu
z očí slzy. Již jen polovice slunce zatřpytila se v nich...

Pak upadl ve stav otupělého snění, jímž tu a tam zablýskla
bolestně ďábelská tvář a žhavý, tělem kroučící pocit doteku
ženských nohou... Ale stále řidčeji... Stále slabší bylo snění
jeho... Sotva cítil, že kráčí pořád - dál.

Náhle bylo mu, jakby jej bylo něco slabě udeřilo...
Stanul bezděky, divně uleknut, hleděl roztržitě před sebe. Ko-
nečně upoutal jej dlouhý stín na marudlé zemi. Rychle se obrá-
til - a spatřil silně se lesknoucí úplněk z mih na obzor se
vymanivší.

Měsíc již svítí, děl si dost lhostejně, cítě divnou lí-
lost. Vždyť právě zapadlo slunce... Ale ovšem, červánek již
dohořívá - p ř e l é t l jsem kus času. Půjdu nazpět,
ostatně je to vedlejší.

Kráčel vetříc měsíci a zdálo se mu, že znatelně se k ně-
mu blíží. Údiv jeho zmizel a na místo jeho vevalila se jím,
jakby jím dříve vytlačena, bezstarostnost, lhostejnost, úplná
bezbojácnost. Bylo mu tak divně - a tak sladce... Vše kol jak-
by se bylo změnilo. Stromy a keře měly podobu tak divnou,
chladnoucí vzduch vůni tak nezvyklou, i tvrdý dotek půdy stále
skalnatější byl tak cizí ... Ale vlastně koupal se ve všem,
a splýval se vším.

Selen v hlubokém zamyšlení šel stále dále... Intenzivně
myslil nyní na milenky. Cítil, že nebude mítí sílu dále žít,
nespatří-li jich...

Krajina stávala se čím dále pustější. Nad Ledovou pannou
svítil úplněk a umrlčím tajemným svitem zaléval vše kol...

Došel k řídkému lesíku. Tu a tam rozsetá skaliska stra-
šidelně stříbřila se v měsíčním svitu jako hřbitovní pomníky...
"Vzduch je tak klidný, ale víří v něm tajemnost: ano, náhle
zaburácí víchr - a něco spadne mi k nohám... Stane se cosi
neočekávaného, toť jisto - vše kol zbytečně nečeká, nenapíná

sluch... Snad užřím milenky - ano, užřím je jistě!"

Šel rychleji. Nevnímal nyní téměř ničeho.

Náhle spatřil pod skaliskem vlnit se bílý obláček... Zastavil se. "Co to máže být? Sníh, či odraz měsíce?" Pojednou se to pohnulo. "Hle - rozdělilo se to!" děl si. "Cítím, jak má srdce bije... Snad je to Eterna - a je tam i má Ignea. Přirozeně, touha má musila je přece přilákat."

Tiše kradl se křovím, sehnul, aby nebyl zpozorován; byl teď k milenkám tak chladný, připadalo mu, jakoby je za podobných okolností již tisíckrát byl viděl. Skryl se za keřem, nedaleko od pohybujících se bílých skvrn... Vedle něho něco zašustilo, ale on nevěnoval tomu pozornost.

Obě dívky ležely na tvrdé půdě, zády o skálu opřeny. Objímaly se, vzdychaly, hledíce mlčky v leskle šedý zenith.

Náhle usedla jedna z nich a zadívala se do křoviny. Druhá ji následovala. Pak ulehly obě zas. Ake jak tváře jejich byly zasněnný! Nic Selena k nim nyní napoutalo, jen jakýsi zvyk, pravící mu: 'ty musíš' - a sugerující mu pocit, jako by na nich bylo přec jen něco sladkého. Tváře jejich byly tak střízlivé, tak průzračné, že četl pod nimi snadno suchou ideu, kterou vyjadřovaly; nic temného, tajemného nebylo v nich.

Tu závál k němu smutně hlas ženy Eterny;

"Cítím, jak má duše studí mne v těle. Tenebre má mne ve své moci. Marně se vzpírám, marně přemáhám. Ze spérů jeho neuniknu! Jsem ženy či ján přízraky? Bdíme či aníme?"

"Ne, ne!" zašeptala Ignea, "nevěřím, že bdíme! Snily jsme jen, že byly jsme z vězení vysvobozeny, a třeba trvá strašný sen tento již dva měsíce, uvidíš, že se co nevidět z něho musíme probudit - ve vězení!"

"Také bych tomu věřila," zazněl tajemný, zamlžený hlas Eternin, "kdyby se mi ještě dříve nebyly přihodily věci daleko podivnější -"

"Jaké?"

"Óh! - Žijeme v pohádce - ale život je pohádka - to teď vím. Sen, bdění, smrt - vše pohádka - strašná pohádka, jejíž hrůza není však příjemná, jako strašidelných pohádek, které mně vyprávěla matka. Nebýt toho daleko podivnějšího - spíše, než že sním ve vězení, věřila bych, že jsem tam oné noci zemřela. Ale i ono dřívější byl vlastně jen sen - smrt je jen sen, vše

jest sen sen - "

"Jak pravdivé vše! Zuřovost by mne zabila, představím -li si, v jaké tma to tápeme - zde i vůbec? Nic hroznějšího nad nejistotu! A co činit? Jsme zde ve vězení, horším toho, z něhož jsme prchly! Kdybychom vesnici opustily, čeká nás na blízku žalář a snad šibenice. Na dvacet hodin v okruhu nenašly jsme místo - jak psát Helenovi? Ó, jen kdyby to bylo možné! Přichvátil by k nám hned, drahý hoch! Co činit? Nejlépe ještě čekat - až se trochu vyjasní."

"Myslím též. Něco mně stále praví, že Tenebre přijde co nevidět!"

"Zanech u ž jednou toto nápadu! Jsi netvora jednou pro vždy zbavena, věř tomu, má ubohá sestřičko! Důkladně jsi mu hrdlo prořízla! Je nemožné, aby, jak se domníváš, již za několik dní po té byl vykonán vše k únosu našemu nutné. Říkáš, že jen on mohl, následkem svých magických schopností, hlídače na dálku hypnotizovat; ale máš jistotu, že hlídač nelhal? Že nebyl pouze podplacen od některého z mocných bláznů, do nás dříve zamilovaných?"

Zmlkly delší dobu. Selen, jenž vše, co řekly dobře chápal, chtěl jít k nim, tu zařadil zas Sternin hlas:

"On blízko je, má sestro, cítím to!"

"Nad námi o něm mluví se, to cítím dobře, Nemysli naň!"

"Já nebojím se ho! Ať přijde jen!"

"Ó mlč! Vždyť víš, jak to dopadne!"

"Vím a stydím se, dnes napravit to chci! Ať přijde jen!"

Vytasila dýku.

Úplně stejně mluvíš vždy! Což strašné utrpení - to si přejáš, šílená?"

"Ničeho neleším se! Já přivítám jej dobře - a všechno, všechno s láskou vítám!"

"Ó mlč, mlč, prosím tě!"

V tu chvíli zašustilo to opět a silněji vedle Selena. Poptáhl, a ušel Tenebra, pomalu vstávajícího.

Ale nelekl se nikterak - pranic děsivý nepřipadal mu k jeho obličeji, -naopak, zcela přiměřený všemu prostředí - a tajemně známý... "Vy jste zde též?" oslovil jej tiše.

"Též, též, milý compagne!" odvětil Tenebre jaksi blahosklonně a potřepal jinochu stehno... "Nuže jak se vám líbilo

"Nuže jak se vám líbilo poslední představení Mrtvé nevěsty v našem modrém divadle?"

"jakže, nerozumím..."

"Krátkou máte paměť. Jste ovšem ve stavu trochu abnormálním, ale pardon! Musím jít té bláznivé ženské, která chce jen to, co nechce a nechce jen to, co chce, vyhovět -"

A tiše vystoupiv z křoví dal se náhle s hřmotným dupotem v divý úprk k ženám jako dravec za obětí.

Vykřikly. Sterně vydral se z hrdla skřek ještě dvakrát, neřirozeně, automaticky. "Nastav dyku!" vzkřikla Ignea - ale v tu chvíli vypadla tato ze zkamenělé Sterniny ruky...

A hned na to uchopil jí Tenebre a ústami dotkl se jejího krku.

Znovu projel vzduchem příšerný, duchový její výkřik.

- A již dala se na útěk, ustavičně strašlivě křičíc... Ale Tenebre běžel za ní a rty jeho ani na okamžik neodrážily se od jejího krku. Ignea, teprve nyní se vzpamatovavší, plačíc běžela za nimi.

Strašlivá scéna! Rychlostí laně kmitaly se bílé šaty Sterniny mezi hořštinami a černý netvor visel jí stále na hrdle. Ignea zůstávala stále více pozadu, strašlivé výkřiky zněly stále nesnesitelnější - výkřiky, jakými jen největší hrůza spojená s pekelnou bolestí a hnusem vládne. Poněkdu přestaly se nohy Tenebrovy dotýkat země, zdvihaly se stále víc - až konečně bylo tělo ve vodorovné poloze. -

Sterna klopýtala, padala, vrážela dostromá, potáčky krve tekly jí na šat - a opět vstávala a zas příšerně prchala, marně jako před sebou samou. Selen hrůzou nemohl najít pohybu. Tu běžela těsně mimo něj, neviděl ho; jak byly by mohly vidět oči tak příšerně vytřeštěné? Selen se zhrozil. To nebyla lidská tvář, to byla tvář ďábla, nekonečně trpícího! Jak hnusně znetvořila bolest její tahy! Dlouhé vlasy její obráceny byly vzder strašnému běhu svisle vzhůru, sukně vyhrnuta, spodní polovice těla nahá - tak odprná ve svých pohybech! Těžké kapky potu lily se z ní, - ale Selen věděl, že není to pot, že je to hnusný ženský tuk... Bezmezným hnusem klesal - propastná ošklivost k sobě, ke všemu jej zachvátila. Přízrak přelétl - horzný, oblit světlem snu, vše zpříšerňujícím zanechávajícím - přelétl tak transcendentálně, jako přelétá stále děsný, černý netvor čas, tak tak šíleně plouživě, tak šíleně střelbitě.

Nevěděl, jak dlouho byl v bezvědomí. Výkřiky ztichly, - pak zněly zas, se strašnou rychlostí se blížily, bílá postava zjevila se opět a bleskurychle letěla k Selenovi... Nerozeznal ji již - jen cítil, jak velké kusy smrdutého sádla lítají mu na tvář. Klesl...

Výkřiky zněly dál, ale již ochraptělé, nekonečně zoufalé, lkající... A v nich zaslechl náhle, Eterniným hlasem pronesené "Selene můj, pomoc!" Zuřivě se vztýčil, vytasil dýku... Spatřil jako ve snu Eternu již jen pomalu ku předu vrávorající. Běžel k ní, s řevem vrazil ocel několikrát Tenebrevi do šíje. Ten odpadl od své oběti, podíval se na Selenu, dal se do příšerného, šíleného chechotu a zmizel.

Ohnivé, něžně prásvitné koule vystupovaly ze země a Selen pozbyl vědomí...

Když ho nabyl, nespatriil měsíc skoro vřá. Ležel v téže lesíčku. Ignea jej líbala, Eterna stála za ní jako duch.

"Ó, drahý hochu!" mluvila sladce líbající, "jak tě miluju! Vysvobodil jsi sestřičku, jak ti děkujeme - " Ale Selen nebyl si slov ani polibků vědom. Upřeně hleděl na Eternu, ničeho proň nebylo mimo její tvář. Byla změněna; krásná, ale nevyslovitelně jaksi odporná; něco kočičího v ní bylo; tak ošemetného, slizského, peopastně prolhaného... Cítil odpor, ale zároveň zajemnou, z neznáma prástící šízeň po ní, po jejích polibcích. Byl jako poháněn cizí silou...

Ó Selene, proč si mne nevšímáš! Já jsem to, tvá Ignea..."

"Jdi pryč!" zvolal a odhodil ji. "Jsi j e n t ě l o a t r e c h u m ě l k é d u š e : vskutku! Schází ti naprosto černé, svůdné propasti Eterniny - "

"Ať já věděla vždy, že mne nemiluješ - já nešťastná!" A lkajíc klesla k zemi tvář a tělo její se křečovitě chvělo.

Selen nevěnoval jí ani jediného pohledu, jeho sedce hledalo jen Eternu.---

Tu tato, svůdně se usmívající, přistoupila k němu, její jemné, ženské paže pevně jej sevřely a dlouze přitiskla rty svoje na rty jeho, že Selen marně lypal a po dechu... Cítil horko i mráz, peklo i nebe. V šílené úzkosti snažil se uvolnit, Eternu odstrčit od sebe, ale jako v kleštích svírán byl v jejím obětí. Zavřel oči, tep srdce slábl...

"Umírám," bleskle mu hlavou a neskonale slast i bolest
projela mu srdcem----

x x x

Tak odměnila Sněhová panna lásku pozemšťana, jsouc od
věků kamennou svou duší připoutána k temnému Svícnu.

Nebo?:

V tichém údolí obklopeném věncem hor od nepaměti Sněhová
panna druží se k temnému Svícnu a k nim, jako by přikrčena
sesterská hora.

Kol Svícnu zuřivě dují větry a stahují laviny do údolí,
zatímco Sněhová panna křišťálově tkví se v paprscích slunce.

Poznámka předchozího vydavatele

Při psaní jsem bohužel neměl k dispozici rukopis, vycházel jsem z opisu.

Přesná autentičnost textu není tedy zaručena.

V opisu, který mi byl předlohou, byla próza nazvána X Selen. Domnívám se však, že jde o dílo Román ve věčnosti /nebo aspoň o jeho část/ spadající do Klímova trvářského období 1906-1909. Dověďdčuje to část autoreva dopisu M. Fiedlerovi z 16.XI.1918:

"8/ "Román ve věčnosti". /Selen, Aeterna, Ignea, Tenebro/. Tužkou. Řádně vyseustruhoaná mohla by to být vše znamenitá, féerická..." /Dachovní přátelství, str.102/

S.

Redakční poznámka

Až předchozí vydavatel vycházel zopisu, ponechali jsme některé tvary, jež neodpovídají dnešní pravopisné praxi. Jedná se o psaní slov převzatých /mystericism, qualitativně, asociace, absinth stá./, dále o nezvyklé skracování dlouhých nebo prodlužování dnes krátkých samohlásek /rozšílené, vypráhlý, nenamahal, ten/ a delší tvaroslovné zvláštnosti /slizský, na štěstí, na levo, kolísání miluju-miluji apod./ Ponecháváme též původní pádové tvary jména Ignea. Co se týče interpunkce, ponechali jsme čárkou neoddělované interjekce /ó, oh/ a všechny pomlčky.

Změnili jsme zejména interpunkci: savedli jsme vydělování oslovení čárkou, důsledně oddělování vedlejších vět a naopak jsme zrušili čárky před infinitivními doplňky a před spojkami či, nebo, než jako - v případech, kde neměly opodstatnění. Zrušili jsem psaní dvou teček po větě a volili jsme dle smyslu buď jednu či tři tečky. Na str. 18 jsme zvolili spisovný tvar "ideu" místo "idei". Kolísání strávit - strávit jsme ujednotali na "strávit" podle pravidel českého pravopisu. Po vykřičníku jsme se snažili zavést psaní velkých písmen tam, kde to předpokládají pravidla. Na str. 9 jsem změnil text "nabýval nsezření", na nabývala ..." jenž se nám zdál dle smyslu věty správnější. Nepodařilo se nám upřesnit nejasný text na str. 4 "Byly vtěleny v distinktní světlo změněny..."